

Sygnatura akt: XI GC 1121/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Weronika Szymczuk - Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R. na rzecz powoda R. W. kwotę 7.889 (siedem tysięcy osiemset osiemdziesiąt dziewięć) złotych i 69 (sześćdziesiąt dziewięć) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 2.460 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych od dnia 15 października 2015 roku do dnia zapłaty;

- 2.460 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych od dnia 24 października 2015 roku do dnia zapłaty;

- 2.460 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.667 (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1121/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Powód R. W. złożył pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R. o zapłatę kwoty 7.889,69 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat wskazanych w pozwie. Według twierdzeń pozwu strony zawarły trzy umowy przewozu towarów za granicę, przewoźnik (powód) nie otrzymał od spółki zapłaty za świadczone usługi. Wezwania do zapłaty pozostały bez odpowiedzi. Powód zażądał również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 83) pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz, od powoda kosztów procesu. W piśmie pozwana wskazała, że „zaprzecza wszystkim wyraźnie nieprzyznanym twierdzeniom powoda. Pozwana potwierdziła fakt zawarcia umów, co miało zostać potwierdzone fakturami VAT. Nie kwestionowała istnienia zobowiązania, zakwestionowała wysokość tego zobowiązania, nie wskazując jednocześnie jaką wysokość ma zobowiązanie. Kwotę tą należy pomniejszyć o dochodzoną kwotę 40 euro albowiem powód nie poniósł żadnej

szkody. W zakresie kwoty 7.380 złotych powództwo jest przedwczesne albowiem pozwana nie uchyla się od zapłaty a nieznaczne opóźnienie wynika z kryzysu na rynku a pozwana z powodem uzgodniła późniejszy termin zapłaty.

W piśmie z dnia 3 października 2016 roku (karta 97) powód podtrzymał żądanie i dotychczasowe stanowisko, cofnął wniosek o przesłuchanie świadków. Uzasadził stanowisko w zakresie żądania kosztów dochodzenia należności, wskazał, że roszczeń objętych pozwem dochodził przed wszczęciem procesu, na co przedstawił dowody, co wskazuje na zasadność żądania zasądzenia kwot kosztów stanowiących równowartość 40 euro przy każdej z faktur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. W. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R. trzy umowy przewozu. Umowy zawarto telefonicznie. Każdy przewóz dotyczył trasy z siedziby spółki (miejscowość R.) do Szwecji. Pierwszy przewóz miał umówiony rozładunek na dzień 30 września 2015 roku drugi na dzień 6 października 2015 roku, zaś trzeci na dzień 9 listopada 2015 roku. Usługi przewozu zostały przez przewoźnika R. W. wykonane prawidłowo, w terminie, dokumenty potwierdzające wykonanie usług zostały doręczone zamawiającemu.

Niesporne a ponadto dowód:

- dokumenty CMR, karta 14, 24 – 26;
- dowody doręczenia, karta 15, 27

Strony umów przewozu umówiły się na wynagrodzenie z tytułu każdej z umów przewozu na kwotę po 2.000 złotych netto. Kwota należna przewoźnikowi z tytułu wykonania każdej z umów to 2.460 złotych.

Niesporne.

W związku z wykonaniem umów przewoźnik wystawił spółce trzy faktury. Pierwsza numer (...) z terminem płatności na dzień 14 października 2015 roku, druga numer (...) z terminem płatności na dzień 23 października 2015 roku, trzecia numer (...) z terminem płatności na dzień 23 listopada 2015 roku. Wszystkie trzy faktury przewoźnik doręczył spółce, która dokumenty te odebrała.

Niesporne a ponadto dowód:

- faktury, karta 13, 19, 23,

W związku z brakiem zapłaty R. W. wzywał spółkę czterokrotnie do zapłaty. Doręczał również noty księgowe.

Niesporne a ponadto dowód:

- wezwania i noty z dowodami doręczenia, karta 31 – 45;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

W sprawie niniejszej pozwana spółka powództwo kwestionowała co do zasady choć wprost, wyraźnie przyznała fakt zawarcia umów przewozu, nie kwestionowała faktu wykonania tych umów przez powoda, nie kwestionowała wynagrodzenia należnego powodowi tytułem wykonania przedmiotowych umów, nie kwestionowała faktu otrzymania faktur i dokumentów związanych z wykonaniem umów. Owo zatem generalne zaprzeczenie wszystkim wyraźnie nie przyznanym okolicznościom nie dotyczy faktów wyżej opisanych.

Pozwana w zasadzie wskazała, że nie zgadza się obciążania jej kwotami stanowiącymi równowartość 40 euro przy każdej z umów albowiem należną rekompensatą dla powoda powinny być odsetki. Zakwestionowano „kwotę odsetek” przy czym pozwany nie wyjaśnił jak jego zdaniem odsetki te powinny zostać obliczone. Na tych zatem okolicznościach

spornych skupia się uzasadnienie, fakty przyznane nie wymagają bowiem dowodu (art. 229 k.p.c.), zaś zespół tych faktów został wyżej opisany.

Sąd ustalił, że strony zawarły umowy przewozu. Elementy przedmiotowo istotne tej umowy określa art. 774 kodeksu cywilnego, w myśl którego przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do przewiezienia, za wynagrodzeniem, osób lub rzeczy. Umowa podlega regulacjom konwencji genewskiej o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z 19 maja 1956 r. (Dz.U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238). Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 konwencji akt ten stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Pozwana nie zakwestionowała faktu wykonania na jej rzecz przewozów, wysokości wynagrodzenia powoda za ten przewóz.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. Takie odsetki zasądzono na rzecz powoda. W zakresie wymagalności roszczeń objętych pozwem, zauważyć należy, że powód wykazał fakt wystawienia faktur z odroczonej terminami płatności. Odsetki od każdej z należności naliczane są od dnia następnego po dniu wskazanym w każdej z faktur jako ostateczny dzień zapłaty. Zarzuty przeciwko zasadzie obliczania odsetek jawią się zatem jako niezasadne.

W zakresie niewymagalności roszczenia pozwany poza swoimi twierdzeniami, którym zaprzeczył powód, nie przedstawił żadnych dowodów, nie stawił się na rozprawę, nie usprawiedliwił swojej nieobecności stąd sąd pominął dowód z przesłuchania przedstawiciela pozwanej spółki. Wymagalność roszczeń wykazał zaś powód, o czym była mowa wyżej.

Podstawą żądania powódki zapłaty równowartości kwoty 40 euro w zakresie każdej ze spornych umów jest art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. Przepis art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowią implementację do prawa krajowego, postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Implementacja dyrektywy powinna uwzględniać krajowy porządek prawny i kulturę prawną danego państwa członkowskiego. Zasadą jest, iż wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego musi być na tyle precyzyjne, aby nie było konieczne korzystanie z treści samej dyrektywy przy stosowaniu odnośnych aktów prawa krajowego. Należy wskazać, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (DZ.U. 2013.403) w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 r., a to z uwagi na przepis art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 9.10.2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym do transakcji handlowych w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W przedmiotowej sprawie wszystkie faktury wystawione zostały przez powoda na pozwanego w miesiącu październiku i listopadzie 2015 roku.. Powyższe potwierdza, że zastosowanie znajdują przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych sprzed zmiany z dnia 31 grudnia 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Jak stwierdził Sąd Najwyższy rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o

terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (uchwała SN z dnia 11 grudnia 2015 r. sygn. akt III CZP 94/15). Natomiast według treści ust. 2 w przypadku gdy koszty odzyskania należności, czyli wydatki, które poniósł wierzyciel, dochodząc należnej mu kwoty, przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel będzie miał możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszystkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności, w tym kosztów postępowania sądowego. Oznacza to, iż Sąd może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika.

Sąd ustalił, że dłużnik w przypadku zapłaty za każdą z umów wykonanych przez powoda, pozostawał w opóźnieniu. Stąd zasądzenie kosztów wyżej opisanych jawiło się jako zasadne. Pozwany dodatkowych zarzutów w zakresie tego żądania nie zgłosił, sposób zaś przeliczenia równowartości kwot 40 euro na polską walutę jawi się jako zgodne z brzmieniem przywołanej normy.

Na marginesie sąd zauważa, że gdyby w twierdzeniach sprzeciwu doszukiwać się zarzutu z normy art. 5 k.c. (nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony), sąd zauważa, że fakt braku środków przez pozwanego wobec żądania przez powoda należnej mu zapłaty nie stanowi nadużycia prawa, podobnie nie ma znaczenia podnoszona przez pozwanego okoliczność „pogłębiającego się kryzysu” która pozostaje wyłącznie niewykazanym twierdzeniem powoda. Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany nie zakwestionował faktu otrzymania wezwań do zapłaty, stąd również nie można dać wiary jego twierdzeniom w zakresie prolongaty płatności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód wygrał sprawę w całości i był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego

Na koszty przyznane w punkcie 2 wyroku zalicza się wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wynagrodzenia w kwocie 2.400 złotych ustalono na podstawie 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Do tej kwoty należy dodać opłatę od pełnomocnictwa 17 złotych, oraz opłatę od pozwu (250 złote). Tak ustalone wynagrodzenie wyniosło 2.667 złotych.

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

3/ (...)

(...)

(...)

4/ (...)